

VATAS-POSTI

Vatasten sukuseura ry

Jäsenlehti n:o 16, syksy 2018

Nella ja Veera Vatasen *Kesähuvi* on maalattu niin, että tytöt jakoivat etukäteen värit, mitä kumpikin sai käyttää.

Venlan (14 v.) *Kesäsadetta*.

Nellan (11 v.) tekemä *Pöllö* 10 vuotiaana.

Kannen kuvassa Kiihtelysvaaran kirkko, jossa vastaperustettu Vatasten sukuseura osallistui juhla jumalanpalvelukseen 8.8.2010. Kuva: Jukka Hirvonen

Lehteä toimittaa Vatasten sukuseuran tiedotusryhmä: Jukka Hirvonen, Aino Kurvinen, Anneli Saarinen ja Kari Vatanen

Painopaikka: Saimaprint Oy

Puheenjohtajan palsta

Juhlan jälkeen

Meitä oli 53 henkeä sukukokouksessa ja -juhlassa Kuopion Rauhalahdessa la 15.9. Ilmeisesti juhlat menivät hyvin, koska ei ole huonoa palautetta tullut tietoon. Kiitokset järjestelyryhmälle juhlan onnistumisesta. Muutama valitettava esiintymisperuutus tuli viime metreillä, mutta asia pystyttiin korjaamaan erinomaisesti – tietysti.

Haluan esittää suuret kiitokset kaikille esiintyjille. Kaikki olivat aivan suurenmoisia. On hienoa, että toimijamme ovat todella hyviä niin monella saralla. Te kaikki mukana olleet ja esiintyneet, teitte meille hienon juhlan.

Missä seuraava sukukokous ja sukuseuran kymmenvuotisjuhla? Siitä ei kokouksessa virallisesti keskusteltu, mutta epävirallisesti kyllä. Meillähän on tarkoitus kokoontua eri paikkakunnilla tasapuolisuuden vuoksi. Iisalmesta on puhuttu monessa yhteydessä ja sieltä ollut vahva osallistujajoukko enteilee siellä olevan voimaa ja halua ottaa vieraat vastaan kahden vuoden kuluttua. Hallitus on herkällä korvalla kuulolla seuraavan pitopaikan suhteen.

Sukukokous sujui sopuisan jouhevasti. Kaikki valinnat olivat helppoja eli valittiin entiset toimijat. Toimijat ottavat valintansa vastaan kiitollisina luottamuksesta. Toivomme olevamme saamamme luottamuksen arvoisia työskennellessämme sukuseuran hyväksi.

Haluan tuoda tietoonne lehtileikekokoelman hoitajan huolen. Sihteerimme on leikellyt Vatasiin liittyviä juttuja lehdistä, mutta asuinpaikkakunnan vuoksi aineistoalue on ollut suppea, lähinnä Itä-Suomi. Pyydämmekin teitä lähettämään sihteerille lehtileikkeitä omalla alueellanne julkaistuista jutuista. Saamme siten arkistoitua sukuseuralle kattavamman lehtileikekirjan.

Uskallan kiittää jo etukäteen, koska uskon toiveemme täyttyvän ja sihteerin saavan tällaista postia.

Uskallan kiittää jo etukäteen seuraavastakin asiasta. Vatas-postimme ja tekeillä oleva

sukukirja kaipaavat kovasti käyttöön valokuvia ja juttuja.

Juttujen ei tarvitse olla pitkiä, kaikki pienetkin jutut eletystä elämästä ovat arvokasta tietoa jälkipolville. Samoin valokuvat, niitä olisi hyvä saada ”varastoonkin”. Esim. verkkosivujen (vataset.fi) kuukauden kuva on ollut muutaman henkilön lähettämien kuvien varassa.

Nuorin poikamme sanoo, ettei elämä pelkkää juhlaa ole, välillä se on ruusuilla tanssimistakin. Ei taida sekään sanonta pitää paikkaansa, ellei ajattele ruusunpiikkejä.

Lehtemme kansikuvana on Kiihtelysvaaran pitäjän kirkko. Kaunis kirkko, mutta ei ole enää. Toisaalla lehdessämme on kuvia ja kirjoitusta tapahtuneesta. Kyllä ihmiset ovat kaikki saman ihmetyksen vallassa. Miksi, miksi, miksi. Joku toivoi, kun oli varmistunut kirkon sytytetyn ulkopuolelta, ettei sytyttäjä olisi edes ainakaan Kiihtelysvaarasta. Ei hänen toiveensa toteutunut.

Monesti täytyy ihmetellä monta asiaa, mikä meillä on. Onko meillä liian hyvä maallinen elämä. Emmekö tarvitse toista ihmistä, vaan luulemme pärjäävämmekin yksin ja saavamme mitä tarvitsemme yksin, ilman toisia. Ovatko meidän arvomme menneet romukoppaan?

Edesmennyt presidenttimme sanoi, etteivät suomalaiset auta ja huomaa lähimmäistään kuin vasta sitten kun menee huonosti. Voi ollakin näin. Ei kai me huomata terveydenkään tärkeyttä ennen kuin sairastumme. Sitten sen kyllä muistaa, mutta kuinka kauan.

Päällä oleva flunssakohan se saa minut kirjoittamaan tuollaisia. Oli syy kirkon polttaminen, flunssa tai mikä tahansa, hyvä meidän jokaisen olisi varmaan ajatella muitakin kuin itseämme.

Kuten eräs pappi näki kaikissa ihmisissä aina hyvää. Mies ajatteli ettei ainakaan tästä löydy hyvää: Mitä hyvää on pirussa? - On ainakin ahkera.

Nähdään syksyssäkin hyvää

tv. Kyösti

Sukuseuramme perustamiskokouksen jälkeisen päivän juhla jumalanpalveluksen pitopaikan kirkko on tuhoutunut tuhopoltossa su 23.9.2018 aamulla varhain.

Sukuseuramme kävi perustamisen jälkeisenä päivänä, su 8.8.2010, juhla jumalanpalveluksessa Kiihtelysvaaran pitäjän kirkossa ja laskimme seppeleemme sankarihaudalle.

Arkkitehtien Suomen kauneimmaksi puiseksi ristikirkoksi toteama kirkko ei ollut jonkun mielestä hyvä. Kahden vuoden jälkeen olisi juhlittu kirkon 250 vuoden täyttämistä, mutta joku ei halunnut juhlien toteutuvan.

Oheen on Jukka Hirvosen, Aino Kurvisen ja Anja Sauran arkistoista saatu kuvia kirkkoon liittyen. Lisäksi on seuramme puheenjohtaja tehnyt muisteluriimin. Riimissä mainittu Jouni Heiskanen on seurakunnan kiinteistömestari.

Monille ihmisille ja siten myös Vatasille, on kirkkoon liittyviä muistoja paljon. Kirkonmäen näkyvä maamerkki on jäänyt tapulin varaan. Onneksi se saatiin pelastettua tuhoutumasta.

Kiihtelysvaaran pitäjän kirkkoa

muistelee pj. Kyösti

Etusivulla on kirkosta kuva kauniinlainen,
nyt siitä olisi kuva pahasti toisenlainen.
Ehti se koota suojaansa melkein 250 vuotta,
eikä ollut mäellään varmastikaan se suotta.

Kirkossa on kaikki hiljentyä usein saanut,
avoimet ovet se on kaikille aina taannut.
Nimen on saanut, ripille on päässyt siellä,
papilta siunauksen yhteisellä elon tiellä.

Viimeiselle matkalle siunattu kirkossa tässä,
kun elo maallinen on päättynyt elämässä.
Nyt on siunattu naapuripitäjässä jo siellä,
kirkon paikalla on palaneet hirret tiellä.

Kuvat:

Kannessa kaunis kirkko 8.8.2010.

Tyhjä tontti tapulin takana.

Onneksi ei tielle näy surulliset, hiiltyneet rauniot.

Luminen kirkko 17.12.2017.

Arkkitehdit kauneimmaksi ristikirkoksi nimesi,
P-K:n toiseksi vanhimmaksikin se jo kapusi.
Salamakin sen niin pitkän ajan sitä säästi,
joku jonkun päässä pahan vallat irti päästi.

On syyskuun lopun uutiset monelle tosikovat,
vieläkin uutiset käsittämättömät omat ovat.
Hiljaiseksi meni ainakin meidän ruokakunta,
toivoimme, että se olisi ollut vain pahaa unta.

Poliisi heti melkein pidätyksiä jo asiassa teki.
muutamia henkilöitä kuulusteltavaksi veti.
Vajaa kaksi viikkoa, mies tunnustuksen antoi,
helpotustakohan taakalleen pois näin kantoi.

Kun tuhotaan ihmisille tuttua ja myös pyhää.
Toivotaan, tästä pahasta syntyy myös hyvää,
On hyvää ainakin miten uutisointi oli laajaa,
osanottoja pitäjässä hyvin paljon saadaan.

Jotain arvokasta pelastettua kirkosta saatiin,
Jouni teki tekoja joita ei voisi ihmiseltä vaatii.
Vaatimaton ei halua sankarin viittaa kantaa,
enkeleille avusta hän kiitokset isot kun antaa.

Talkoohenkeä hyvin monelta on kyllä kuullut,
yhtenäisyyttä ei kaatanut, jos joku on luullut.
Keräystä suunnitellaan, ja kokoon saadaan,
moni luvannut, sinne minä ropojani kaadan.

Kohta vaalit seurakunnassa meillä ne ovat,
toivotaan heräämishalut kaikille nyt kovat.
Vaikka on suru ja surullinen meillä nyt päällä,
muistetaan, miten kauan kirkko oli ollut täällä.

Kirkko sisältä. Vasemmalla saarnastuoli, Jumalan silmä sekä alttaritaulu, jonka Jouni Heiskanen pelasti.

Rippikoululaisten paljoutta v. 1928. Joukossa on Aino Kurvisen ja Anja Sauran sekä heidän sisarusten isä Antti. Kuva on ennen vuoden 1931 kunnostusta, koska ulkoseinässä näkyvissä hirret.

Rippikoululaiset v. 1963. Löydätkö kuvasta yhden sukututkijamme, Anja Sauran?

Juhlajumalanpalveluksen jälkeen Antti Vatasen lapsia puolisoineen ukkinsa ja pienenä kuolleen tätinsä haudalla Kiihtelysvaaran vanhalla hautausmaalla.

Huomattavia jäseniä

A. Vatanen

Allekirjoittanut sai tehtäväkseen käydä ukko Vatasen luona elämäkertaa onkimassa. Erään maitomamsellin, talonmiehen ja koulupojan avulla löysin veteraanin asunnon Hietalahdenkadun varrelta. Astuessani sisään töyttäsin etsittäväni, joka kehoitti minua painamaan puuta. Selitin parhaan taitoni mukaan asiani ystävälliselle isännälleni, joka antoi tarvittavat tiedot. Papinkirjan avutta saatiin selville, että itse Vatanen oli syntynyt 9 p:nä tammikuuta 1869 Viipurissa vanhassa kaupungissa, joka jo 20 vuotiaana kävi liian ahtaaksi toimeliaalle nuorukaiselle. Matka suunnattiin Helsinkiin, jossa nuori mies alkoi asetella kirjaimia perättäin ihmisten iloksi ja suruksi. (Vatanen on näet monet herran vuodet latonut U. S: een m.m. syntymä, kihlaus- ja

kuolemanilmoituksia). Parin vuoden kuluttua otti Vatanen ja satoi itsensä kihloilla sydänkäpyysnä Berthaan. Liitto vahvistettiin joulukuun 1892 kristillisillä avioliittomenoilla. Jos luulette, että ukko Vatanen heittäytyi laiskaksi sidottuaan itsensä maailmankin silmissä, niin erehdytte ja pahasti. Ei! Silloinhan mies vasta alkoikin lylyä lykkiä. Ensi kerran kilpaili hän yleisissä kilpailuissa 20 km. matkalla vuonna 1892, jolloin Ritola peri voiton. (Tähän vuosilukuun ei päästy yhtä helpolla kuin syntymävuoteen. Mitalli-laatikkoon täytyi turvautua ja sieltä vasta saatiin – vertailevan tutkimuksen kautta – salat julki.)

En voi teille kuvailla kaikkia kilpailuja, joissa Vatanen on uusia latuja tehnyt ja vanhoja syvennellyt. Mutta mainitsematta ei voi jättää sitä suurta voimainkoetusta, joka suoritettiin v. 1895, jolloin pisteltiin edestakaisin Helsingin ja Gråhaaran väliä, kunnes 60 km. tuli täyteen. Tusinan verran oli matkalle lähtijöitä, niiden joukossa Aitamurto, Ritola y.m. kuuluisuudet. Ei siinä joukossa helsinkiläinen ensimmäisenä selviytynyt, mutta ei myöskään viimeisiä sijoja pidellyt. Kuudennen sijan otti ja varsin varmasti Vatanen. Seuraavana vuonna ansaitsi sankarimme 30 km. matkalla kultakymppin. Mukana oli tällöin myös Helsingin ja Kisa-Veikkojen ”hiihtoylpeys” Oskari Räsänen, joka näki sillä kertaa parhaaksi heittää kesken.

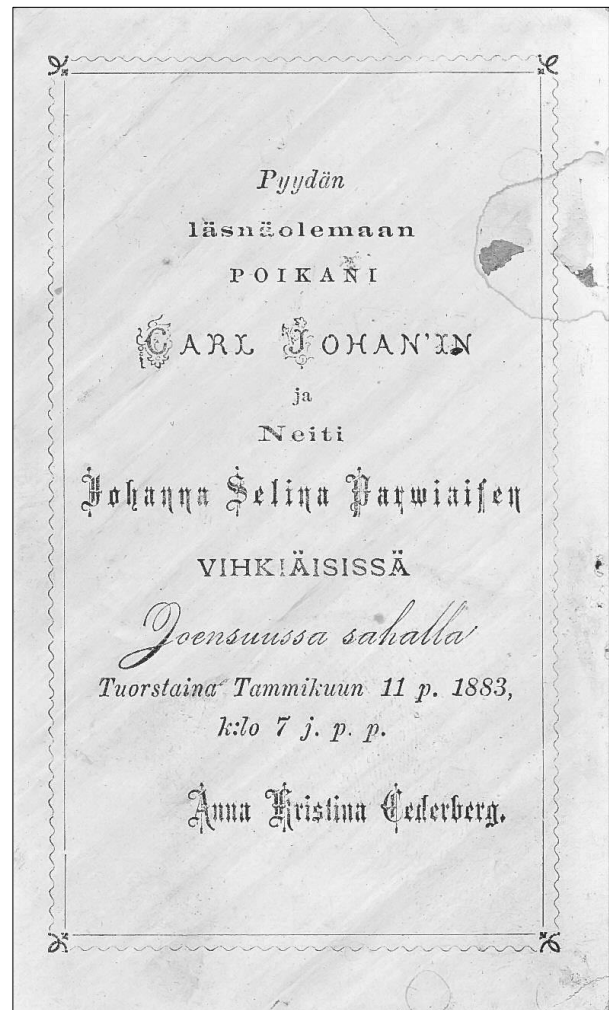
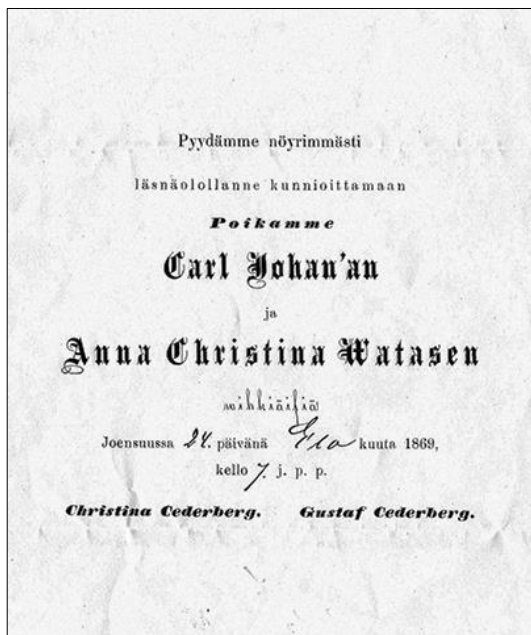
Vuonna 1904 saavutti Vatanen 10 km. ennätöksensä, 37 min. 26 sek., joka on helsinkiläiselle perin hyvä aika. 20 km. on ”ukko” pistellyt 1 tunnissa 25 minuutissa ja 30 km. on katkennut 2 tunnissa 26 minuutissa. Ja tänä vuonna porhalsi hän toisen kerran 30 km. alle 3 tunn. eli 2 tun. 59 min. 59 sekunnissa. Huom! aika on aivan tarkka. (Suurempaa tarkkuutta en ole

ennen nähnyt, jos en ota lukuun isoisävainajaani, joka kuoli syntymäpäivänään helmikuun 29 p:nä 88 vuoden vanhana.)

Vatanen on niitä miehiä, joita urheilu nykyään kaipaa. Hän on todistus siitä, että urheilu pitää tappavimmassakin ammatissa työskentelevän virkkuna ja elinvoimaisena. Jo 27 vuotta on hän öisin seisonut latomopöydän ääressä, uurastaen herkeämättä 5-henkisen lapsijoukkonsa ylläpitämiseksi, mutta tästä huolimatta näkee hänet reippaana ja iloisena kilpailuissa ottelemassa nuorempien kanssa, joiden joukossa

saattaa usein huomata hänen kolme poikaansa. Kun Helsingin ympäri juostaan on hän ikämiesjoukkomme ankkuri, joka pienistä onnettomuuksista välittämättä vie kunnia-kaimman viestin maaliin. Kun tarvitaan miehiä suorittamaan näkymättömiä käytännöllisiä tehtäviä, on hän ensimmäisiä, joiden puoleen voi luottamuksella kääntyä. Kiitos tämän sarjan ensi miehelle!

T. A. Kova

Jukka Hirvosen Vatas-kokoelmasta löytyneitä vihkiäiskutsuja.

Anna Kristiina Vatanen oli Heinävaaran Vatasia.

Uudempi kutsu on Carl Johanin toiseen avioliittoon Johanna (Hanna) Parviaisen kanssa v. 1883.

Anna Kristiina os. Vatanen kuoli jo 1881. Kutsun Anna Kristiina Cederberg on hämäävästi Carl Johanin äiti.

VATASET SUKUUHLASSA KUOPIOSSA RAUHALAHDEN KYLPYLÄHOTELLISSA 15.9.2018

Vatasten sukuseura kokoontui raikkaana syksyisenä lauantaina luonnonkauniissa Rauhalahden kylpylähotellissa viettämään sukujuhlaa. Kylpylä oli paras mahdollinen pitopaikka juhalle, koska puitteet olivat ihanteelliset: sijainti oli hyvä, hotellin tilat olivat asianmukaiset, palvelu oli ystävällistä ja sujuvaa. Lisäksi sukuseura oli neuvotellut edullisen hinnan yöpymiselle ja aterioille. Huoneet olivat asialliset, tilavat ja rauhalliset. Ateriat olivat monipuoliset ja runsaat. Nämä ovat perusedellytykset onnistuneelle juhalle.

Tiedotus juhlista oli toimitettu lehtiin ja internetiin ajoissa. Lisäksi lähetettiin kutsu postitse sekä sähköpostitse kaikille jäsenille, että kaikki, jotka halusivat osallistua tilaisuuteen, osasivat järjestää aikaa tapahtumalle. Juhlijoita kokoontui paikalle runsaat 50, mikä on todiste siitä, että tieto oli tavoittanut sekä uudet että vanhat jäsenet. Kiitos tehokkaan tiedotuksen!

Lauantai 15.9. valkeni kauniina, ja osanottajat tapasivat aamiaisella sekä vanhat että uudet sukuseuran jäsenet. Aamiaisen jälkeen alkoi ilmoittautuminen kokoukseen, mikä sujui rauhallisesti, sillä useat olivat maksaneet etukäteen ilmoittautumismaksun, joten juhlatoimikunnan jäsenillä oli aikaa vaihtaa kuulumisiakin osanottajien kanssa.

Kello 13 alkoi sukuseuran sukukokous. Ennen varsinaista kokousta pidettiin hiljainen hetki edellisen kokouksen jälkeen poismenneiden sukulaisten muistoksi. Sitten ansioitunut puheenjohtajamme Kyösti Vatanen tarttui puheenjohtajan nuijaan ja veti kokouksen lupsakkaasti, mutta tehokkaasti läpi. Hallitus

oli niin hyvin valmistellut kokouksen, että se saatiin menemään läpi aikataulun mukaisesti n. klo 14:ään mennessä.

Varsinaisen kokouksen päätyttyä Jukka Hirvonen kertoi harrastuksistaan keräilystä ja valokuvauksesta. Hän havainnollisti esitystään näyttämällä miten kämmekkäkasvi tikankontista ja valokuvauksen historiasta voi tehdä aihefilateelisen kokoelman yhdistämällä postimerkkejä, leimoja sekä postikortteja.

Irma Ajanta-Karvonen ja Ilkka Karvonen kertoivat puolestaan sanoin ja kuvin kirjoittamastaan kasveja käsittelevästä kirjasta. Saimme hyödyllistä tietoa kirjan taittamisesta ja sen uusista mahdollisuuksista.

Varsinainen juhla aloitettiin klo 15 kunnioittaen pitopaikkaa, Kuopiota, yhteislaululla Kallavesj, Kallavesj, jonka sanat olivat piirtoheittimen kalvolla. Vatasten sukuseuran puheenjohtaja Kyösti Vatanen sai ryhdikkäällä laulullaan arimmatkin osanottajat liittymään kuoroon. Hän piti hauskan ja persoonallisen runomuotoisen tervetuliaispuheen, jota oli nautinto kuunnella.

Osmo Vatanen.

Osmo Vatanen soitti pianolla Bachin alun perin jousille säveltämän kappaleen. Barokkimusiikki soi näin sovitettuna pehmeästi kuin romanttinen musiikki.

Sitten karismaattinen Liisa Koponen esitti runosikermän ikääntyneille huumorinpilke silmäkulmassa ilman suuria eleitä. Tällaista runon lausuntaa ja tällaisia runoja jaksaisi kuunnella vaikka kuinka kauan.

Juhlapuheen pitäjäksi oli alun perin lupautunut piispa Arseni, mutta hän ei muiden tehtävien vuoksi päässyt tulemaan.

Anneli Saarinen sen sijaan lupautui puheen pitäjäksi ja millaisen puheen! Alusta lähtien hän tempaisi mukaansa kaikki kuulijat kertoessaan äitinsä tarinaa, miltä tuntuu, kun nuori neito joutuu muuttamaan toiselle puolelle Suomea, missä ihmiset ovat erilaisia ja puhuttu kieli käsittämätöntä. Tämä on pieni selviämistarina ja kuitenkin suuri tarina. Tämä on suomalaista tarinan kerrontaa parhaimmillaan!

Tomi Väisänen ja Maarit Väisänen esittivät sitten Griegin Solveigin laulun Per Gyntistä. Tomi soitti oboella ja Maarit säesti pianolla, ihana laulu, niin kuulas kuin norjalainen vuono. Oboe sopii kuvaamaan niin joutsenen lipumista Tuonen mustalla virralla kuin kirkasvetisen norjalaiseen vuonon luomiin tunnelmiin. Kuulijoiden silmät kostuivat esityksestä. Samoin toinen kappale, jonka saimme kuulla, Valkoakaasiat, sopi hyvin herkkään mielentilaan.

Tomi ja Maarit Väisänen.

Jännityksellä odotettu Anssi Sauran puheenvuoro sukututkimuksesta ja Vatas-kirjasta viestittivät siitä, että tällä hetkellä aineisto on niin hajanaista, että on vaikeaa tehdä mitään selkeitä johtopäätöksiä.

Anssi Saura.

Oli enää loppulaulun aika. Sehän oli luonnollisesti Savolaisten laulu, joka soi herkistyneissä tunnelmissa, niin sympaattisen ja tyylikkään juhlan päätteeksi. Talkoovoimin ja suurella sydämellä valmisteltu juhla jätti pysyvän muiston sukuseuran jäsenten mieleen.

Mitä tämä kertoo Vatasten suvusta? Me arvostamme esi-isiemme saavutuksia ja kulttuuria ja pyrimme siirtämään sitä tuleville sukupolville sukukirjan, valokuvien yms. perinteen avulla. Lisäksi se kertoo siitä, että suvusta löytyy paljon taiteellista lahjakkuutta niin kirjallisuuden, muotoilun, musiikin, näyttämötaiteen kuin kuvataiteenkin alalla. Olkaamme ylpeitä toimivasta sukuseurastamme!

Tuula Kinnunen

Kuvat. Jukka Hirvonen

Sukujuhlan avaus Rauhalahdessa

Olen sukuseuran puheenjohtaja Kyösti,
joka tämän ensipuheenvuoron ryösti.
Siksi pitää minun tähän esille nyt tulla,
kun minun pitää juhlan juontajana olla.

Ensimmäisenä juhlamme avata pitää,
siihen pitäisi ajatuksia päässäni itää.
Hallituksemme avauksen minulle antoi,
yksimielisesti sen tehtäväkseni kantoi.

Muistan vielä minäkin kyllä sen verran,
että juhlimassa olemme viidennen kerran.
Seuramme toiminut on jo kahdeksan vuotta,
toimijat uskovat, eikä ole seura ollut suotta.

Juhlissa on aina eri paikkakunnilla oltu,
nyt on tänne Savon syvämeen asti tultu.
Juhlamme on hyvä, Teitä näin paljon tullut,
hyvä kun kalentereissanne on tyhjää ollut.

Sukukokouksessa saatiin päätökset tehtyä,
toivotaan etteivät toimijilla ideat saa ehtyä.
Nyt sääntöjen määräämät kun tehtyä saatiin,
johan se nyt juhlimista meiltä ihan vaatii.

Sydämmellisesti toivotan Teidät juhlaan mukaan,
toivotaan ettei juhlastamme ole pettynyt kukaan.
Esiintyjämme todella hyviä kyllä nyt kaikki ovat,
heidän meriittinsä ovat todella runsaat ja kovat.

Riimiä on jäljellä enää todella hyvin vähän,
sillä päättää aion tämän kohta melekein tähän.
Suottaapi olla, jotta kohta suotan jo lopettookii,
tai sitten vaikka vielä vähän suotan jatkookkii.

Toivon, että kahden vuoden jälkeen tavataan,
sukujuhlassa tuttuja nähdessä ihan halataan.
Vaikka ikää meille hieman lisää jo suodaan,
iloisina juhlimaan itsemme silloinkin tuodaan.

Juhlapuhe Vatasten sukujuhlassa Kuopiossa

Anneli Saarinen

Kaikki me tiedämme, mikä on sukupuoli. Siinä on oksia, runko ja juuret. Olen tällä hetkellä täällä Kuopiossa aika lähellä sukuni juuria.

Äitini **Maija, Silja Vatasen** tytär, revittiin juuriltaan kaksi kertaa. Hän oli 11-vuotias, kun hänen äitinsä kuoli ja isä viisi vuotta myöhemmin. Kotitalo Vieremän Pyöreen kylässä joutui pakkohuutokauppaan ja vieraan omistukseen. Lapsuuden kotia ei enää ollut ja koko iso sisarusparvi hajaantui ympäri Suomen. Maija revittiin kotijuuriltaan ja joutui lähtemään serkkunsa Kalle Rönkön luo Pyhäsalmele kauppa-apulaiseksi. Pyhäsalmele tie vei tänne Kuopioon kahvilaan tarjoilijaksi. Sota-aikana hän tapasi isäni, **Kauko Vuonokarin** ja tie vei lopullisesti pois Savosta aina Satakuntaan asti. Maija revittiin toisen kerran juuriltaan. Nyt aivan vieraaseen ympäristöön, eri puolelle Suomea, erilaisiin tapoihin, kulttuuriin ja murteeseen.

”ot rikkasiffeli ja harja ja lakas laatteet ja sit voit sen jälkee viruttaa tos fatis kätes ja kuivat hantuukii ja istu sit toho toolil kaffet juamaa ja kast kans.”---tuskin savolaistyttö edes ymmärsi, mitä ihmiset puhuivat.

No, äitikin tottui pikkuhiljaa uuteen asuin-ympäristöönsä ja loppujen lopuksi hän vietti yli kahdeksankymmentä vuotta elämästään siellä, unohti savon murteen ja oppi puhumaan ”poria”.

Mutta koskaan hän ei unohtanut kotiseutuaan, eikä sitä, missä olivat hänen juurensa: hänellä oli koko elämänsä ajan vahva savolainen identiteetti, vaikka kohtalo olikin hänet repäissyt sieltä pois. Puheessaan hän viljeli savolaisia sutkauksia ja sanaparsia ja muisteli lapsuuttaan Vieremällä. Kertoi silloin tällöin sukulaisistaan ja toki sisarusparvi piti yhteyttä, kuka enemmän, kuka vähemmän, mutta äidille sukulaiset olivat tärkeitä. Meillä kävi enoja ja tätejä ja äiti matkusti

välillä siskojensa luokse Kajaaniin tai Kuopioon, josta sitten vierailivat yhdessä eri sukulaisten luona. Minäkin olin muutaman kerran mukana. Kuuntelin puolella korvalla heidän juttujaan ja esimerkiksi ”Viitaan Kattilaharju” oli lapsen mielestä kiehtova sanapari.

Miksi minusta sitten tuli sukututkija?

Uskon, että te kaikki, jotka olette täällä, olette jollakin tavalla kiinnostuneita sukulaisista ja suvusta. Ette te muuten olisi täällä.

Olen nähnyt omista isovanhemmista vain isäni äidin. Kaikki muut olivat kuolleet jo aikoja sitten äitini ja isäni ollessa vielä nuoria. Minulla oli jokin tarve tietää juuristani; mistä on minun esivanhempani kotoisin, keitä he ovat olleet nimeltään ja missä asuneet ja mitä tehneet.

Sukututkijoista sanotaan, että he ovat enemmän kiinnostuneita kuolleista kuin elävistä ja hautausmaan kohdalla he tekevät äkkijarrutuksen. Sukututkija on kiinnostuneempi, mitä tapahtui vuonna 1695 kuin mitä vuonna 2010, ja hän lukee mieluummin kastettujen ja kuolleitten luetteloita kuin hyvää romaania. Ja mitä enemmän hän tähän ”tautiin” sairastuu, sitä enemmän hän siitä nauttii.

Ennen asuttiin vuosisatoja samoilla kylillä sukulaisten kanssa, naapuritalosta tai -kylästä otettiin puoliso. Kaikki tunsivat toisensa, kaikki olivat jotakin kautta sukulaisia ja sukulaisuus osattiin myös kertoa. Kun mentiin naapuriin, mentiin useimmiten sukulaisiin ja jos ei muuten niin kirkonmäellä sunnuntaisin tai markkinoilla nähtiin ja kerrottiin kuulumiset. Siinä ei sukujuhlia tarvittu erikseen eikä sukututkijoita ollut sillä tavalla kuin nykyään. Onneksi kuitenkin oli väestökirjanpito, kirkonkirjat, veroluettelot ja isäntäluettelot, jonka ansiosta me voimme helposti päästä tutkimaan 1600-luvulle asti ja

varhaisempiinkin aikoihin. On itse asiassa hämmästyttävää, kuinka paljon kirjoitettua tietoa meillä on noilta ajoilta ja että ne ovat säilyneet kaikkien sotien ja kirkonpalojen yms tuhoista huolimatta. Toki aina joku muutti pois kotikylästä, kuka minkin syyn takia ja onneksemme myös muutot kirjattiin ylös, muuten emme voisi seurata sukulaistemme reittejä millään tavoin. Nykyään suvut ovat hajaantuneet ympäri maata ja maailmaa. Emme tunne kunnolla edes serkkujamme saati pikkuserkkuja. Siksi suvun vaiheet kiinnostavat. Siksi minäkin olen sukututkija.

Mistä koostuu suku? Kuuluuko joku sukuun? Kuka on sukulainen?

Me lähes kaikki täällä olemme juuriltamme Vatasia. Olemmeko sukulaisia, tuntuuko vieras ihminen, jonka täällä tapaavat sukulaiselta? Eikö me vähän enemmän kuitenkin kuuluta yhteen kuin kuka tahansa kadulla vastaan tuleva ihminen? Se on merkillinen tunne, jokin yhteenkuulumisen tunne; vain siitä, että toisella sattuu olemaan sama sukunimi tai tulemme samannimisestä suvusta tai samalta kylältä... ja tiedämme tai ainakin ajattelemme, että kaikki Vataset ovat toisilleen jollakin lailla sukua.

Vatasten syntyhistoria, vaellus täällä pohjoisella pallonpuoliskolla on joltisenkin tunnettua kirkonkirjojen ja maakirjojen ajalta. Tiedämme, että Rantasalmelta on lähtenyt tänne Savon suuntaan joku Vatanen tai kaksi. Tiedämme, että jotkut ovat menneet Itä-Suomeen, jotkut lähteneet Vienan Karjalaan asti. Jotkut taas etelämmäksi Karjalaan vai ovatko kaikki tulleetkin juuri sieltä? Aikaa on kulunut 400 tai 1000 vuotta. Tuntuuko 1700-luvulla elänyt esi-isä sukulaiselta? Sukututkijalle 300 vuotta on lyhyt aika ja täälläkin meitä on useampi, joidenka sukulaisuus perustuu 1700-luvulla Iisalmen Kääriänsaassa eläneiden veljeksien jälkeläisiin. Kyllä minä ainakin koen, että olemme sukulaisia, vaikkakaan emme ihan lähisukulaisia olekaan. Jotakin samaa meidän geeneissämme on, meillä

on yhteiset esi-isät, joista me kaikki olemme periytyneet. Veri on vettä sakeampaa ja se jotenkin tuntuu tuttuudelta, jotenkin katseessa ja hymyssä.

Olin edelliskesänä Vienan Karjalassa ja tapasin siellä **Nikolai Vatasen**. Siinä jutustelun yhteydessä otimme valokuvia ja sanoin, että emmehän tiedä edes, olemmeko sukulaisia, niin Nikolai sanoi siihen, että Vatasia joka tapauksessa!

Se sukulaisuuden ja tuttuuden tunne tuli myös minulle, kun muutama vuosi sitten kävin Iisalmen Kustaa Adolfin kirkossa. Kaunis entisöity ja hyvin puhutteleva kirkko. Siellä sisällä minulle tuli todella voimakkaana tunne, että täällä, tässä kirkossa on minun esi-isäni istuneet. Täällä he ovat kokeneet sekä onnen että surun hetkiä. Ja nyt minä astun ja istun samojen seinien sisäpuolella kuin he. Jotenkin aistin heidän läsnäolonsa. Se oli merkillinen jopa liikuttava tunne. Ja samat esi-isät ja äidit, heidän pienet vauvansa, lapsensa, nuorensa lepäävät nyt tuolla ulkopuolella kirkkomaassa. Nyt tänä kesänä sain uudestaan kävellä Iisalmen vanhalla hautausmaalla ja nähdä Vatasten suvun hautoja. Ison vaikutuksen teki harmaa vanha hautakivi, yli 200 vuotta vanha, jossa luki: talonisäntä Abel Vatanen, syntynyt 1810 ja kuollut 1888...ja vaimonsa Brita-Kaisa Idström, syntynyt 1805...jne. Vieressä oli myös heidän jälkeläistensä hautoja monessa polvessa. Tunsin liittyväni sukupolvien ketjuun yhdeksi renkaaksi.

Samana kesäisenä päivänä minulla oli ilo ja voi sanoa kunnia tutustua myös Kääriänsaassa Viitaan kylässä olevaan Kattilaharjun taloon, jossa isoäitini Silja Vatanen on syntynyt ja joka on ollut monien Vatas- sukupolvien koti. Samassa ympäristössä on myös monen muun Vatasen, Siljan serkkujen ja pikkuserkkujen lapsuuden maisemat. Sielläkin koin jotain arvokasta ja ikuista, aivan kuin olisin astunut pyhällä maalla.

Abel Watasen hautakivi.

En tiedä, kokevatko kaikki sukututkijat tai suvusta kiinnostuneet ihmiset näin, mutta minuun nuo esi-isien jalanjäljet tekevät vaikutuksen. Näen missä on juureni, näen minkälaista seutua he ovat asuttaneet ja lapsena kuullut kertomukset saavat mittasuhteet.

Siellä Kattilaharjussa oli yli 150 vuotta vanha hyväkuntoinen aittarakennus. Rautaisessa lukossa oli vuosiluku 1865. Avasin tuon aitan oven, sisällä oli muutamia vanhoja esineitä, taikinatiinu ja nelikoita. Erään nelikon kyljessä oli vuosiluku 1892. Ja sitten oli kaulinlauta, millä ennen mankeloitiin lakanoita. Kaulinlaudassa oli kaiverrettu isoäitini isän nimikirjaimet AW---Aapeli Vatanen 1883. Taas se sukupolvien ketju ja se merkittävä yhteyden tunne edesmenneisiin sukupolviin!

Kattilaharjun nykyiset omistajat, Watasen veljekset, kertoivat tarinan, joka on tapahtunut 1800-luvun loppupuolella: Kattilaharjun talo sijaitsee järven rannalla. Vastarannalla oli syttynyt talo palamaan. Isä -Aapeli oli poikansa Jussin kanssa lähtenyt veneellä järven poikki auttamaan tulipalon sammuttamisessa. Oli ollut kova tuuli, joka oli puhaltanut juuri Watasen taloa kohti. Kun isä ja poika olivat sammuttamassa sitä taloa, niin Jussi-poika oli sanonut isälleen, että

katso isä meidänkin kodin katto palaa. Palavasta talosta tuulen mukana lentänyt kytevä kipinä oli lähes kilometrin matkan lennettyään sytyttänyt Watasen talon tuleen. Ei auttanut kuin kiireesti soutaa takaisin sammuttamaan omaa kotia, joka oli palanut luultavastikin lähes kokonaan. Naapurista, Lyyran riihestä oli saatu hirret uuteen rakennukseen. Ja tämä rakennus on nykyinen Kattilaharjun talo. Tätä tarinaa on kerrottu sukupolvelta toiselle, toistettu ja kerrottu niin, että se kulkee suvussa vieläkin. Tuona viime heinäkuun päivänä kuulin sen kahdesti eri henkilön kertomana. Tuo sama uutinen on osunut silmiini myös sen ajan paikallista sanomalehteä lukiessani, joten tapahtuma on juuri noin ollut, kuin sen myöhemmät sukupolvetkin kertovat.

Mitä tästä opimme? Suvun vanhoja tarinoita pitää kertoa eteenpäin! Omia lapsuuden kokemuksia pitää kertoa lapsille ja lapsenlapsille. He eivät osaa niitä kysyä, mutta meidän tehtävämme on niitä muistella heille. Kaikki me tiedämme, miten harmittaa, kun ei omilta vanhemmilta tai suvun vanhuksilta olla huomattu kysyä aikanaan suvun asioita. Monta kysymystä jää ilmaan, kun ei ole enää keneltä kysyä. Olisimmeko me viisaampia? Voisimmeko me ajatella, että kirjoittaisimme tai vaikka sanelisimme johonkin nauhalle oman sukumme tarinan talteen, omat lapsuuden muistomme kerrottavaksi lapsenlapsille ja heidän lapsilleen. Tekisimmekö edes sen, että kirjoitamme jokaiseen valokuvaan, keitä siinä kuvassa on?

Toinen tarina, mitä äitini kertoi minulle ollessani lapsi ja joka on vaivannut minua siitä asti, on perimätieto, että meidän suku on tullut tai sukua on Vienan Karjalassa. Tänä kesänä törmäsin toisen kerran samaan aiheeseen juuri tuolla Kattilaharjun talossa. Sielläkin talonväki alkoi kertoamaan samaa tarinaa. Jotain tuossa pitää olla perää, kun sellainen huhu suvun piirissä kiertää. Perinteinen sukututkimus ei siihen ole vielä antanut vastausta.

Olen saanut käydä Vienan Karjalassa kaksi kertaa. Molemmilla kerroilla olen tavannut siellä Vatasia. Uhtualla, nykyisessä Kalevalassa, Kuittijärven rantatörmällä, on ns. Jamasen aitta, jossa Elias Lönnrot asui runonkeruumatkoillaan. Talossa asui myös Niina Vatanen. Kunnan virkamiehet olivat päättäneet purkaa kaikki rantatörmällä olevat talot. Niina Vatanen oli itsepäinen ja ei suostunut lähtemään kodistaan ja tänä päivänä talo onkin suojeltu juurikin tuon Lönnrotin vierailun kunniaksi. Se on kuitenkin ainut talo koko törmällä, joka säilyi ja tänä päivänäkin siinä asuu Vatasia.

Ehkäpä joskus DNA-tutkimuksen avulla, jos ei muuten, saamme selvyuden siitäkin, miten Vienan Karjalan lukuisat Vataset ovat sinne

kulkeutuneet, mitä he ovat meille sukua ja kuinka kaukana on yhteiset esi-isämme. Sukuseuramme tekee kovasti työtä myös meidän Vatasten eri sukuhaarojen tutkimuksessa ja paljon olemme jo saaneet yhdistettyä eri sukuja keskenään. Sukukirja, jota valmistelemme, on varmasti ilmestyessään mielenkiintoista luettavaa. Vielä mielenkiintoisemmaksi sen tekee, jos saamme teiltä sinne suvun vanhoja tarinoita ja valokuvia. Kääntykää rohkeasti hallituksen jäsenten puoleen ja tarjotkaa apuanne ja tietojanne.

Mutta kuten Nikolai Vatanen Vuokkiniemellä minulle sanoi: Mitä siitä vaikka emme tiedäkään, olemmeko me toisillemme sukua, olemmehan kuitenkin Vatasia!

Jukka Hirvosen kuva Venehjärveltä 9.8.2013 Vatasten sukuseuran Vienan Karjalan matkalta.

Sukututkimuksesta

Anssi Saura

Tekeillä oleva kirja Vatasen suvun vaiheista on valmistumaan päin. Ei nyt luvata liikoja, mutta sukutaulut, kirjan tärkein anti, ovat hyvällä mallilla. Niitä tulee yli kaksituhatta. Sukututkijat tekevät parhaillaankin työtä tietojen yhteen sovittamiseksi ja täydentämiseksi. Tarkoituksemme on liittää tauluihin myös kuvia ja tarinoita. Saattaa käydä niin, että aineistoa joudutaan karsimaan. Tavoitteena on kuitenkin yksissä kansissa oleva kirja.

Kirja on tarina Vatasen suvun vaiheista. Toimitus ja aineiston keruu on tehty – ja tehdään edelleen – yksinomaan talkootyönä. Sukuseura kustantaa painatuksen. Näillä näkymillä kirjan hinta tulee olemaan hyvin kohtuullinen.

Kirjan rakenne tulee suunnilleen seuraavanlaiseksi: Alkuun tulee yleinen katsaus maamme asutuksen historiaan ja siihen vaikuttaviin tekijöihin. Pääpaino on Savon ja Pohjois-Karjalan tapahtumilla. Sukunimi Vatanen on alun perin ortodoksinen. Se on johdettu Jeesuksen opetuslapsen Taddeuksen venäläisestä nimestä Fadja. Karjalaiset olivat kahdeksansataa vuotta sitten joutuneet idän kirkon piiriin. Novgorodin suuriruhtinas Jaroslav Vsevolodinpoika kastatti vuonna 1227 Karjalassa ”melkein kaikki ihmiset”. Savilahden pogosta eli nykyinen Savo siirtyi lopullisesti lännen eli roomalais-katolisen kirkon alaiseksi Pähkinäsaaren rauhassa vuonna 1323. Juvan pitäjään tuli karjalaisia sekä Suur-Savon halki että Säämingin kautta kulkevia vesiväyliä pitkin. Ortodoksiperäisten nimien katsotaan tulleen Säämingin kautta Laatokan Karjalasta.

Ari Kolehmainen selvityksen mukaan Vataset ilmestyvät asiakirjoihin vuonna 1541 Rantasalmella, Keriharjun ”neljänneksen kuudennessa kymmenennessä”. Paikan määrittely kaipaa selitystä. Miksi ei kerrota suoraan, että siinä ja siinä kylässä? Savon pitäjät olivat tuolloin pinta-

altaan hyvin suuria. Väki oli kaskiviljelijöitä, jotka siirtyivät edemmäs yhden alueen tultua kasketuksi. Liikkuvien kaski- ja erämiesten paikantaminen oli hankalaa kruunun veronkantajille. Kylien sijasta talonpojat kirjattiin neljännes- ja kymmenyskuntiin.

Kuningas Kustaa Vaasa julisti 1500-luvun puolessa välissä erämaat kruunun omaisuudeksi ja antoi luvan niiden asuttamiseen. Hänen tavoitteenaan oli saada lisää verotuloja ja laajentaa Ruotsin valtapiiriä. Seurauksena oli savolaisten nopea ja tehokas levittäytyminen pohjoisemmaksi ja itään Pohjois-Karjalaan.

Juvan pitäjän pohjoispuolisko (Vesikansan ja Joroisten neljännekset) sekä Rantasalmen pitäjä muodostivat yhtenäisen alueen, josta asutus tunkeutui keskiajan lopulla (noin vuodesta 1500 alkaen) Pohjois-Savon erämaihin Iisalmen reitin latvavesille asti.

Vataset siirtyivät Rantasalmelta Joroisille, Kuopioon, Ristijärvelle, Kainuuseen, Pohjois-Karjalaan (kuten Tohmajärvelle ja Kiihtelysvaaraan) ja etelämmäs Kerimäelle. Tätä tapahtumaketjua kuvaavaa tekstiä täytyy täydentää kartoilla, joista käy ilmi Savon vanha hallinnollinen jako sekä sukuhaarojen asuinpaikat. Monet niistä, esimerkiksi Iisalmen Kääriänsaari, ovat vaikeasti paikannettavia ilman karttaa. Johdanto-osa muodostuu helposti kuivaksi. Se kaipaa kuvia eri aikakausilta.

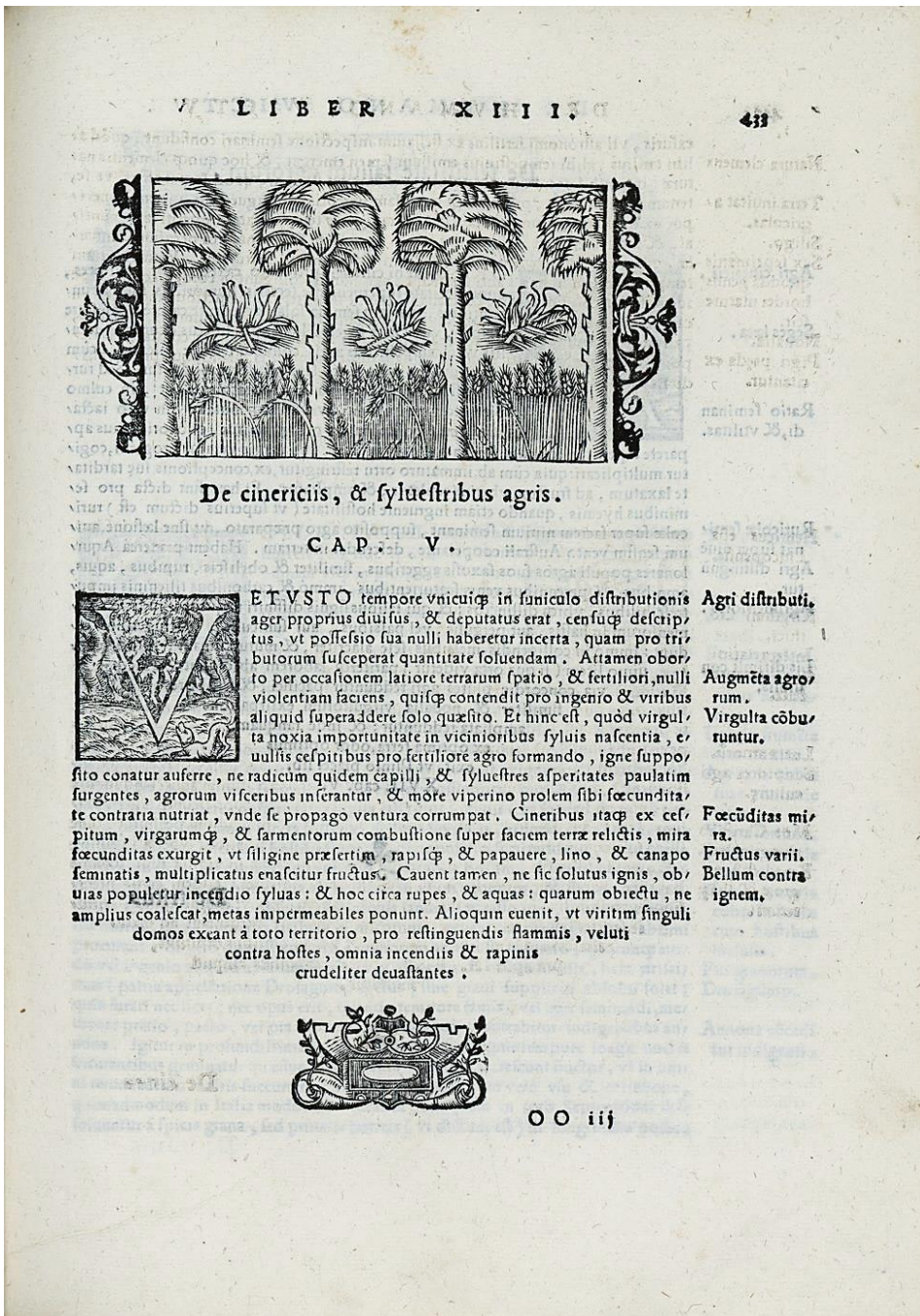
Johdantoon sisältyy myös katsaus DNA-tutkimuksen tuloksiin. Se edellyttää (toivottavasti) kansantajuista selostusta itse menetelmän perusteista. Vatasista on tutkittu Y-kromosomeja. Ne siirtyvät isältä pojalle samalla tavalla kuin sukunimi. On käynyt ilmi, että Vatasia on neljä toisistaan eroavaa isälinjaa: 1. Hammaslahden, Iisalmen Kääriänsaaren ja Lapin, 2. Tuupovaaran ja Vatalan, 3. Heinävaaran ja

Rautavaaran sekä 4. Vianan Vataset. Ne kaikki kuuluvat itäsuomalaiseen N1c1 tyyppiin. Ne eroavat kuitenkin toisistaan niin paljon, että yhteinen kantaisä ei ole ollut sukunimeltään Vatanen. On kuitenkin syytä olettaa, että Vataset ovat sukua toisilleen.

Se, että sukunimi on sama, mutta Y-kromosomit eroavat, merkitsee, että sukulaisuus on jossain polvessa siirtynyt äidin kautta. Tämä on saattanut tapahtua useallakin tavalla. Vävy on esimerkiksi

taloon tullessaan saattanut ottaa talon nimen tai itsellinen nainen on saanut lapsen.

Neljältä edellä mainitusta sukuhaarasta ensimmäinen eli Hammaslahden, lisälmen Kääriänsaaren ja Lapin DNA-isälinja on todennäköisesti vanhin. Se edustaa N1c1- tyyppiä ns. savolaishaaraa ja on levinnyt tämänhetkisten tietojen perusteella laajimmalle. Levinneisyydestä ei ehkä voi paljon päätellä.

Kuva: Olaus Magnus-
niminen nuori pappi
keräsi aneita katolisen
kirkon tarpeisiin Lappia
myöten siihen aikaan kun
Matti Luther todisti, ettei
rahalla pääse taivaaseen.
Olaus siirtyi sittemmin
Roomaan paavin hoviin.
Hän julkaisi siellä
Pohjoismaiden kartan ja
vuonna 1555 kirjan
nimeltä "Pohjoisten
kansojen historia". Kirjan
812 sivulle mahtuu
tavaton määrä tietoa
Suomen oloista. Tämä
kuva esittää kaskeamista
"tuhkapeltoa". Toisin
sanoen kaadetut puut
poltetaan metsässä ja
kaskesta saadaan
tavattoman hyvä sato.

Sukukirjaan voidaan
panna pari mainiota
kuva Olauksen kirjasta.
Nehän kuvaavat
tapahtumia siihen aikaan
kun Vataset ilmestyvät
Rantasalmen
veroluetteloihin.
Copyright ei taida koskea
viisisataa vuotta vanhoja
kirjoja.

Kuopion sukukokouksen päätöksiä:

- Vahvistettiin vuosien 2016 ja 2017 tilinpäätökset
- Vahvistettiin jäsenmaksut vuosille 2019 ja 2020: 20€ jäseneltä/v ja 5€ perheenjäseneltä/v
- Vahvistettiin talousarviot ja toimintasuunnitelmat vuosille 2019 ja 2020
- Valittiin sukuseuran hallitus seuraaviksi kahdeksi vuodeksi: puheenjohtaja Kyösti Vatanen, varapuheenjohtaja Anneli Saarinen, jäsenet Tarja Hukka, Liisa Koponen, Pekka K. Vatanen, Maarit Väisänen ja Maija Väänänen

Nyt ideoimaan!

Vietämme kesällä 2020 sukuseuran 10-vuotisjuhlaa

- **juhlapaikka?**
- **ohjelma?**
- **ajankohta?**

Mikä olisi hyvä ja mielenkiintoinen juhlapaikka?

Missä juhlapaikka: Iisalmi, Pohjois-Karjala, pääkaupunkiseutu, muu?

Syyskuussa, kuten pari viimeistä sukujuhlaa vai aiemmin kesällä, milloin?

Mikä saisi nuorison ja nuoremman väen mukaan juhlaan:

- iloisempaa sisältöä, mitä?
- historiallisesti kiinnostava juhlapaikka?

Miten saadaan useammat kiinnostumaan ja innostumaan sukuseuratoiminnasta?

Kerro ideasi sukuseuran sihteerille Matti Kuposelle: matteus.koponen@gmail.com

tai puh 040 5690491

tai kenelle tahansa sukuseuran toimijalle: yhteystiedot löydät seuraavalta sivulta.

Vatasten sukuseuran kotisivut: www.vataset.fi

Vatasten sukuseuran Facebook-ryhmä:

<https://www.facebook.com/groups/vatastensukuseura/>

Suvussa tapahtuu:

Ajasta iäisyyteen:

Anna-Liisa Paulin 14.11.1927 – 25.10.2017. Anna-Liisan äiti oli Tyyne Johanna Vainio o.s. Vatanen ja Tyynen isä Stockmannin kaiteet tehnyt puuseppä Pekka Vatanen.

Päivi Sisko Helena Vatanen 3.6.1954 - 14.2.2018

Kauko Vatanen 4.9.1925 - 2.4.2018

Maiju Sofia Sorsa 22.10.1993 - 7.6.2018

Pekka Simo Tuomas Vatanen 23.1.1935 - 16.6.2018. Pekka S. Vatanen oli juhlapuhujana Tuupovaaran sukujuhlissa 4.8.2012.

Sukuseura onnittelee:

Liisa Koponen 70 vuotta 29.9.2018

Yhteystiedot

Vatasten sukuseuran

puheenjohtaja:

Kyösti Vatanen
Kehtovaarantie 157
82170 Uskali
puh 0500 234815
vatanenk@gmail.com

Sukuseuran varapuheenjohtaja ja sukututkimus:

Anneli Saarinen
Kauratie 32
21610 Kirjala
puh 050 3651402
m.annelisaarinen@gmail.com

Sihteeri:

Matti Koponen
Pekkalankatu 28
83500 Outokumpu
puh 040 5690491
matteus.koponen@gmail.com

Hallituksen jäsenet:

Tarja Hukka
Riihiniementie 8 a
82430 Puhos
puh 050 5407597
tarja.hukka@hotmail.com

Liisa Koponen
Pekkalankatu 28
83500 Outokumpu
puh 040 5459472
liisa.koponen@outlook.com

Pekka K. Vatanen
Huosiovaarantie 71
82730 Tuupovaara
puh 045 3231883
pekka.k.vatanen@viestilinja.fi

Maarit Väisänen
Helsinki
maanuppo@gmail.com

Maija Väänänen
Sopentie 197
82600 Tohmajärvi
puh 050 5307613
maivaana@suomi24.fi

Sukututkimus:
Jukka Hirvonen
Rautionkatu 21 C 19
55910 Imatra
puh 050 4636710
hirvoju2@gmail.com

Anja Saura
Mäntytie 21 B 19
00270 Helsinki
puh 040 7313719
anja.saura@gmail.com

Elsa Kaipio
Vanha Littoistentie 10 b 9
20660 Littoinen
puh 040 7667014
kaipiot@luukku.com

Tuula Kinnunen
Vanha Turuntie 2 H
02710 Espoo
puh 050 3261906
tuuliss@kolumbus.fi

Jukka Hirvosen **Kuvia sukujuhlasta** 15.9.2018

Sukukokous.

Juhlapuhe: Anneli Saarinen.

Liisa Koponen esitti runoja *Täyttää päätä* –runokirjasta.

Irma Ajanta-Karvonen ja Ilkka Karvonen.

